

Sångtexter.

Den 8 Februari 1887.

„1787“.

Divertissement af *Z. Topelius*.

I.

(Terzett ur Trollflöjten af *Mozart*.)

Se, österns skyar guldbemängas
I rosig morgonprakt,
Och nattens svarta portar stängas,
Dag rider ut på vakt.
Allt genomträngs af ljusets pilar;
Blott gratiernas konung hvilat,
Trött att bestorma himmelen,
I drömmens tysta riken än.

Du natt, gjut drömda harmonier
I diktarns veka bröst!
Du dag, låt trolska melodier
Få lif, få färg, få röst!
Låt stora tankar vexas, varna,
Och låt behagens solsken klarna!
Gif honom världens språk, men gif
En fläkt deri af evigt lif!

II.

(Kör ur „Orfeus“ af *Gluck*.)

Kom, du trötta tid, som vankar
Fridlös med förströdda tankar,
Hvila vid musikens barm!
Låt ett regn af toner strömma,
Oskuldsfulla, milda, ömma,
In i dagens vilda larm!

Låt med de förgätna sånger
Utan sorger, utan ånger,
Dina missljud gå förbi!
Än låt Orfei lyra klinga
Wäinämöinen säng att vinga
I gemensam harmoni!

III.

(Finale ur Trollföjten af Mozart.)

Recitativ:

Din sol skall upprinna,
Fast natten är lång;
Det ädla skall vinna
Sin seger en gång.

Kör:

Säll den, som faller
För eviga mål!
De utvalda strida
I pansar af stål.
De gå genom töcken
Och tider och grus,
Bakom dem är öken,
Framför dem är ljus.

Die Maikönigin.

(La régine Avrillouse.)

Altfranzösischer Tanzreigen. Komp. af A. Krug.

Genadt voll Glast und Sonne
Ist uns die klare Zeit,
Die Welt schwebt neu in Wonne
Der Eifersucht zu leid;
Ein Hauch von Flöten und Geigen
Kommt durch die Luft geweht;
Die Königin will zeigen,
Dass sie zu scherzen versteht.
Auf die Flucht, Eifersucht,
Schleich beiseit', finst'rer Neid!
Wer will uns verwehren
Ein Tänzlein in Ehren
Und ganz unter uns?

Sie hiess die Boten traben
Allum bis an das Meer:
„Jungfräulein, Ritterknaben,
Ihr Alle müsst mir her!
Die Füsse sind zum Springen,
Die Rosen sind zum Kranz.
Ihr sollt Euch Alle schwingen
Im heitern Ridewanz.
Auf die Flucht, Eifersucht,
U. s. w.

Da von der andern Seiten
Tritt der Herr König ein,
Er will den Tanz nicht leiden
Und grisgramt: „Haltet ein!
Ihr Völklein sollt verspüren,
Dass ich ungnädig bin,
Und sollt mir nicht entführen
Meine Frau Königin.
Auf die Flucht, Flattersucht,
Tritt beiseit', Leichtsinigkeit!
Wer wagt hier solch Kosen,
Solch' Scherzen und Tosen!
Der Lärm nehm' ein End!“

Sie lacht: „Ihm wird sein Willen
Um keinen Preis gethan,
Denn unsre Reihen füllen
Kann kein steinalter Mann;
Das kann nur ein jung feiner,
Ein Baccalaureus,
So fein wie der, weiss Keiner,
Was uns gefallen muss.
Auf die Flucht, Eifersucht,
U. s. w.

Wer sie nun sieht entschweben
Wie sie den schlanken Leib
Zu wiegen weiss und heben,
Der spricht: „O selig Weib!
In aller Herren Reichen,
Bis nach Arabia hin
Hat nimmer ihresgleichen
Die lustige Königin!“
Auf die Flucht, Eifersucht.
U. s. w.

Scheffel („Frau Aventure“).

„Herdinnor och herdar“.

Dikt af *Karl Robert Malmström*, komp. af *M. Wegelius*.

Herdinnor och herdar
De valla små får,
De veta att säga
Hvad kärlek förmår.

Och herden han vandrar
Med stafven i hand,
Och knyter en krona
Af blommor och band.

Han dansar så yster
Och sjunger än mer,
Han blåser i hornet
Och lyssnar och ler.

Herdinnor och herdar
De valla små får,
De veta att säga
Hvad kärlek förmår.

Då kommer herdinnan
Och ser honom på
Med ögon som stjernor
På himmelens blå.

Och herden tar kronan
Af blommor och band,
Och kröner sin tärna
Med darrande hand.

Så leka de samman
På tufvornas ljung,
Och flickan är drottning
Och gossen är kung.

Så fager en drottning
Det finnas väl kan.
Men aldrig en kung
Så lycksalig som han.

Herdinnor och herdar
De valla små får
De veta att säga
Hvad kärlek förmår.

